

การแสดงพื้นเมือง

◎ การแสดงพื้นเมืองภาคเหนือ

เป็นศิลปะการรำ และการละเล่น หรือที่นิยมเรียกกันทั่วไปว่า “ฟ้อน” การฟ้อนเป็นวัฒนธรรมของชาวล้านนา และกลุ่มชนเผ่าต่างๆ มีลีลาทำรำที่เข้มข้น อ่อนช้อยมีการแต่งกายตามวัฒนธรรมท้องถิ่นที่สวยงาม

วงดนตรีพื้นบ้าน เช่น วงสะล้อ ซอ ซึง วงปี่จ๋อ วงกลองแฉวง

ตัวอย่าง เช่น ฟ้อนเล็บ ฟ้อนเทียน ฟ้อนครุฑทวน ฟ้อนสาวไหม และฟ้อนเจิง

การแสดงพื้นเมือง

◎ การแสดงพื้นเมืองภาคกลาง

เป็นศิลปะการรำรำและการละเล่นของชนชาวพื้นบ้าน
ภาคกลาง ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม
ศิลปะการแสดงจึงมีความสอดคล้องกับวิถีชีวิต
เครื่องดนตรีพื้นบ้าน เช่น กลองยาว กลองโทน ฉิ่ง ฉาบ กรับ และ
โหม่ง
ตัวอย่าง เช่น การเล่นเพลงเกี่ยวข้าว เต้นกำรำเคียว รำโทนหรือ
รำวง รำเถิดเทิง รำกลองยาว

การแสดงพื้นเมือง

◎ การแสดงพื้นเมืองภาคอีสาน

เป็นศิลปะการรำและการเล่นของชาวพื้นบ้านภาค

อีสาน แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มวัฒนธรรมใหญ่ ๆ คือ

กลุ่มอีสานเหนือ “เซิ้ง ฟ้อน และหมอลำ” เช่น เซิ้งบั้งไฟ เซิ้ง
สวิง ฟ้อนภูไท ลำกลอนเกี้ยว ลำเต้ย

กลุ่มอีสานใต้ได้รับอิทธิพลไทยเขมร เช่น เรือมลูดอันเร หรือรำ
กระทบสาก รำกระเน็บตึงตอง หรือระบำตักแตน ตำข้าว รำ
อาโยหรือรำตัด หรือเพลงอีแซวแบบภาคกลาง

การแสดงพื้นเมือง

◎ การแสดงพื้นเมืองภาคใต้

เป็นศิลปะการรำและการละเล่นของชาวพื้นบ้านภาคใต้ อาจแบ่งตามกลุ่มวัฒนธรรมได้ 2 กลุ่มคือ

วัฒนธรรมไทยพุทธ ได้แก่ การแสดงโนรา หนังตะลุง เพลงบอก เพลงนา

วัฒนธรรมไทยมุสลิม ได้แก่ ร่องเง็ง ชำแปง มะโย่ง ลิเกฮูลู และซิมละ มีเครื่องดนตรีประกอบที่สำคัญ เช่น กลองโนรา กลองโพน กลองปัด โทน ทับ กรับพวง โหม่ง ปี่กาหลอ ปี่ไหน รำมะนา ไวโอลิน อัครคอร์เตียน

